

священство то, требъва непремѣнно да се запрѣтъ отъ (церковна та Божественна) слѣжба.

За това заповѣдъва и ѿ и і Правила на Кесарійскїи помѣстный Соборъ.

Правило го. Кой ли да быде извѣрны
те подъ афорезмо, требъва на смертный часъ,
и каскисе, сирѣчъ: токмо съ раскаленїе за тока,
что съ учинилъ, ако и да не съ исполнилъ єпитимїа та, что мѹ съ заповѣдано, да го приче-
стятъ со святое причащенїе. А ако оздравѣ по-
слѣ по причащенїе то, тогава да исполни онъ
время то єпитимїа та.

Правило єї. Ни єпископъ ни священникъ
ни то дїаконъ да не преходятъ сами отъ своя
воля отъ града въ градъ; нито отъ една цер-
ковь въ друга.

Правило иї. На дїаконы тѣ не давасе воля
нито да проскѣмѣдисоватъ, нито да даватъ при-
чащенїе на священницы тѣ, нито пакъ се дава
вола да се дотѣжнатъ до святы тѣ (тайны)
понапредъ отъ священницы тѣ, нито пакъ дл
сѣдатъ погорѣ отъ священницы тѣ.